

[Lysholm Christensen]

selv om der kan være lidt uklarhed om, hvilke beføjelser der skal tillægges et sådant råd.

Dokumentcentralen er der helt klart behov for. Der er behov for at få oplysning ud til alle hjørner af vort samfund; derfor er det godt at få tingene samlet ét sted.

Så er der endelig de permanente pressemøder efter Markedsudvalgets møder, som jeg tror kan blive en spændende nyskabelse; det kan give betydelig mere åbenhed om møderne og lidt mere liv omkring denne sag.

Jeg skal klart og tydeligt afvise ændringsforslagene fra Fremskridtspartiet. Til trods for den store flid, der er lagt i de mange siders betækningsbidrag, kan man ikke ligefrem påstå, at teksten bidrager til større klarhed. Det er, som om man, når man nu har valgt et nej-standpunkt, også må finde en begrundelse herfor. Så skriver man disse mange sider for at få begrundet dette nej-standpunkt, selv om det ikke lykkes lige overbevisende hele vejen igennem. Andre ordførere har været inde på forskellige elementer i Fremskridtspartiets betækningsbidrag. Det vil jeg ikke gøre, for jeg tror, at den sag er uddebatteret.

Så jeg skal blot konkluderende sige en enkelt ting om unionsbegrebet. Jeg må sige, at jeg i modsætning til hr. Peter Duetoft er godt tilfreds med, at EF-samarbejdet også fremover skal respektere, at det er et samarbejde mellem tolv suveræne stater, der er tale om. Det er altså ikke en føderalistisk struktur, der er tale om, men det er klart og tydeligt præciseret, at det er tolv suveræne stater, der samarbejder. Det er jeg godt tilfreds med at vi har fået klarlagt. Der er altså ikke tale om et unionsspøgelse, som Fremskridtspartiet prøver at fremstille det. I de kommende måneder forestår der en pædagogisk opgave med at udrydde de misforståelser, der ligger omkring unionsbegrebet, og det bidrager vi gerne til i Kristeligt Folkeparti.

Pelle Voigt (SF):

Jeg var meget enig i de betragtninger, som fru Charlotte Antonsen kom med heroppefra, om, at det ville være godt, om vi under denne diskussion havde haft en mere grundlæggende diskussion om meningen med Traktaten om Den Europæiske Union og dens gennemførelse snarere end om alle de detaljer, der følger af den såkaldte Edinburgh-afgørelse.

Når vi alligevel kommer til at hæfte os voldsomt ved spørgsmålet om Edinburgh-afgørelsen, skyldes det jo, at vi her ved andenbehandlingen primært diskuterer nogle ændringsforslag fra Fremskridtspartiet, der går ud på at fjerne Edinburgh-afgørelsen som begreb fra den lovgivning, som et flertal i Folketinget beklageligvis synes at have tænkt sig at ville vedtage, og at netop denne Edinburgh-afgørelse på den anden side nu bliver fremstillet som det helt store columbusæg, der skal kunne løse det problem, at man i fuld alvor nu går ud til befolkningen og beder om en ny folkeafstemning om fuldstændig den samme europæiske unionstraktat, som befolkningen forkastede den 2. juni 1992. Derfor er det naturligvis nødvendigt at opholde sig ved denne Edinburgh-afgørelse.

Når jeg tager afstand fra en ratifikation af Maastricht-traktaten, gør jeg det, fordi jeg mener, at Maastricht-traktaten er en skadelig udviklingsretning for Europa. Det er en integration i dybden – her er jeg meget enig i, at vi har en uenighed i forhold til Centrum-Demokraterne og hr. Peter Duetoft – det er en integration i dybden, hvis formål ikke mindst har været at lave et nyt skel mellem de rige og de fattige lande i Europa, at lukke af, inden nedbrydningen mellem Øst og Vest, nedbrydningen af jerntæppet var en realitet, igennem en så dybtgående integration og så dybtgående økonomiske programmer, at der i øjeblikket vel kun er tre eller fire af EF's medlemsstater, der kan gøre sig håb om at være med i disse fantastier.

Hele den gamle tankegang, der ligger til grund for denne unionstraktat, mener jeg vi principielt bør afvise. Og det ville jeg også have ment, uanset om Danmark ikke havde forhandlet sig til undtagelser. Vi må i denne diskussion forholde os principielt til Europas fremtid og Europas skæbne, til spørgsmålet om krig og fred og ikke til, om der på nogle få, enkelte punkter gennemføres noget, som naturligvis er tidsbegrænsede undtagelser for Danmarks vedkommende.

Hvad angår Edinburgh-afgørelsen, synes jeg, det er dybt beklageligt at måtte fastslå, at vi har at gøre med et så tyndt – jeg vil ikke engang sige spindelvævstyndt – juridisk netværk, at det mest af alt fortjener betegnelsen et rent tågeslø. Og her må man sige fra. Jeg sy-